

Obdobie cez rok – 9. nedeľa B

Najsvätejšej Trojice - Mt 28, 16-20

Chod'te a učte všetky národy

Jedenásti učeníci odišli do Galiley na vrch, kam im Ježiš rozkázal. Keď ho uvideli, klaňali sa mu, no niektorí pochybovali.

Počas Veľkonočného rána Zmŕtvychvstalý povedal ženám: „*Povedzte mojím bratom, aby šli do Galileji. Tam ma uvidia.*“ Ako to, že majú ísť do Galileji ak vieme, že ešte po Veľkej Noci sa Zmŕtvychvstalý ukázal učeníkom zhromaždeným vo večeradle, alebo aj dvom učeníkom, ktorí išli do Emmauz? Ak učeníci majú mať plnú skúsenosť so Zmŕtvychvstalým, musia sa vrátiť do Galileji. Už ho videli zmŕtvychvstalého. Vedia že žije, ale ešte stále sa nerozhodli dať mu svoj úplný súhlas. Ešte stále sa nenechali úplne zapojiť do jeho diela, pretože veriť že On je živý, že je Vzkriesený, tak to naozaj mení život.

Kto sú títo učeníci? Sú to jedenásti – už nie sú dvanásti. Keď počas verejného života títo učeníci nasledovali Ježiša, tak boli dvanásti. Je to skupina, ktorá je teda zranená, jeden z nich odišiel, pretože urobil iné rozhodnutia a odovzdal Ježiša verejnej moci. Nezradil ho - my hovoríme toto sloveso, ale v evanjeliu sa nehovorí, že Judáš „zradil“ Pána. On ho „odovzdal moci“ – jednoducho pravdepodobne si myslel, že Ježiš musí byť zastavený, lebo bol panovačný a nebezpečný pre celý ľud. Judáš sa nenechal oslobodiť od svojich náboženských koncepcií, od koncepcií, ktoré mal o spoločnosti a pokračoval nasledovať svoje vlastné presvedčenia a tak dospel až k presvedčeniu, že Ježiš je nebezpečná osoba. Teda zostali iba jedenásti.

My si ich predstavujeme ako radostných, pretože vedia že Ježiš vstal z mŕtvych, že je vzkriesený. Ale toto nie je to správna predstava – sú to ľudia šokovaní, rozrušení, sklamaní. Ako to? Mali totiž naozaj skúsenosť zo Zmŕtvychvstalým ale ak je to teda naozaj tak, že Ježiš mal pravdu, tak potom naozaj všetko v ich živote sa musí zmeniť. Musia opäť prehodnotiť všetky svoje dávne sny a všetky svoje rozhodnutia. Teraz začínajú chápať, že Ježiš skutočne hovoril vážnu vec, keď hovoril, že život musí byť darovaný. Napríklad keď povedal: „*Ak semienko nepadne do zeme neprinesie úrodu*“ ... ak doteraz dúfali v úspech a mali nádej, že raz budú veľkými, tak teraz pochopili, že sa musia stať malými. Ak si mysleli, že budú osobami s veľkým bohatstvom, teraz vedia, že sa musia stať chudobnými, že musia darovať všetko pre život bratov. Dúfali, že budú mať mnohých sluhov, avšak teraz začínajú chápať, že sú to oni, ktorí budú sluhami všetkých. Hľa - ako Zmŕtvychvstalý Ježiš ničí všetky ich nádeje ktoré boli živené aj cez prísluby prorokov. Áno, proroci vraveli, že Izrael bude úspešný, bude bohatý, veľký, silný – ale význam je iný ako doteraz chápali oni sami.

Je to skupina pokorená vlastnou slabosťou a taktiež ťažkosťami, ktoré predstavuje prijatie nového človeka. Títo jedenásti sme my, je to naša Cirkev – slabá, malej viery a to už od počiatku. Je to Cirkev, ktorá trochu verí ale aj trochu pochybuje. Ak nerozumieme tejto vnútornej ťažkosti, ktorú vždy predstavuje prijatie Ježišovho životného návrhu, tak to znamená, že sme ho nikdy nepochopili. Aby učeníci dokázali prekonať tento ťažký okamih v ich duchovnom dozrievaní, Ježiš ich posielal naspäť do Galileji – teda tam, kde s ním prežili celý čas verejného účinkovania. Teda musia akoby opäť prejsť tou istou cestou, ktorú už urobili počas troch rokov, keď sa rozhodli prvý krát nasledovať Ježiša.

Teraz je tu však pozvanie **vystúpiť na vrch**. Nie na konkrétny vrch, ale v biblickom jazyku je to moment, situácia v ktorej sa zanechávajú ľudské myšlienky a dôvody a nastáva zmena pohľadu -

zvnútorní sa súd, alebo pohľad Boha. Ak sa nevystúpi na vrch, ak sa zostane na planine, tak sa môže byť obdivovateľmi Ježiša, považovať ho za nezvyčajnú osobnosť, ale potom zostaneme tam. Aby sme sa nechali pohnúť láskou, snubnou láskou ktorá požaduje zdieľanie života je nevyhnutné vrátiť sa do Galileji, prejsť opäť miesta ktoré navštívili počas verejného pôsobenia a zastaviť sa na tom vrchu – prijať toposolstvo, ktoré bolo ohlásené na vrchu. Ešte raz: Čo je to tento vrch? Nie je to vrch Tábor, pretože oň sa teraz nejedná. Je to biblický vrch. Evanjelista Matúš cituje niekoľko takýchto vrchov, ale toto je „ten“ vrch – teda miesto, kde sa rozmýšľa inak a dospeje sa k iným poznatkom o tom, čo je spravodlivé ako keď by sme zostali iba na planine.

Prvý vrch – vrch blahoslavenstiev. Ak zostaneme len medzi ľuďmi, tak naše srdce sa zatvrdí, oťažie v dôsledku konfrontácie s realitou tohto sveta až z toho vznikne modloslužba. Ak zostaneme na planine, nemôžeme sa nechať zasiahnuť ponukou Krista. Je nevyhnutné vystúpiť na vrch a počúvať Jeho návrhy. Myslím, že všetci kto sme sa takto rozhodli, tak sme sa vo svojom okolí stretli s námietkou: *„Ja som pripravený odpovedať na návrhy života ktoré Ježiš dáva, ale najskôr mi musíš ukázať, že On je Boží syn, že koná zázraky – musíš mi to dokázať ... dať dôkazy, najlepšie vedecké a potom Ti uverím.“* Takouto požiadavkou sa pomýli východiskový bod. Prečo? Poviem Vám príklad dvoch zaľúbených: Dievča nemôže povedať svojmu nastávajúcemu: *„Najskôr mi dokáž, že si výnimočná osoba, že si jedinečný, že si skutočne osobou môjho života. Najskôr mi to dokáž a potom začnem s Tebou chodiť.“* Nie je to tak! Musíme obrátiť východiskový bod ... najskôr ži po mojom boku, začni chutnať to, čo zakusujem ja a ak sa ti to nepáči tak sa môžeš vzdialiť; alebo naopak ak si určitý čas žil po mojom boku a vnímaš oslovenie, tak prílni k môjmu životu. Nedá sa začať od racionálneho úsudku. Najskôr ži život s Ježišom a potom pochopíš. Ak nevystúpime na ten vrch, ak nezačneme žiť blahoslavenstvá bok po boku s ním a spolu s ním, tak sa nikdy do Ježiša nezaľúbime. Hľa preto táto nevyhnutnosť vystúpiť na vrch: *„Ži moju bezpodmienečnú lásku a uvedomíš si, že človek je pekný, keď bude žiť život ako som ja žil. Budeš chápať, že je to skutočný život, že ja mám pravdu“* To je prvý vrch. Najskôr ži blahoslavenstvá toho, kto Ti daruje všetky dobré, blahoslavenstvá toho, kto je zaľúbený do spravodlivosti, kto žil všetky blahoslavenstvá v úplnej plnosti. Presvedčíš sa, že sa oplatí zjednotiť tvoj život s jeho životom.

Druhý vrch – vrch premenenia, alebo vrch metamorfózy. Musíš vystúpiť na tento vrch, pretože tam budeš vidieť pravdu o človeku a nielen ilúzie. Otroka, t.j. toho kto nie je uznaný medzi ľuďmi tak tam budeš vidieť premeneného tj. ako skutočného človeka. Sluhu, ktorý umýva nohy iným, budeš vidieť ako oblečeného do kráľovského odevu. Hľa - skúsenosť ktorú taktiež musíme mať ak sa chceme naozaj nechať vtiahnuť do návrhu, ktorý dáva Ježiš. On sa zdal ako osoba ktorá bola pokorená a zbitá, ale ona bola skutočným víťazom.

Tretí vrch – je vrchom, na ktorom sa stal zázrak **rozmnoženia chlebov.** Je to vrch na ktorom Ťa Majster nechá pochopiť zmysel a cieľ všetkých dobier tohto sveta. Ak nevystúpime na tento vrch a zostaneme na planine, tak sa začneme zamotávať do všetkých dobier ktoré máme k dispozícii a začneme ich až uctievať a klaňať sa im. Prestaneme ich používať na ten cieľ, pre ktorý ich Boh určil. Budeme sa považovať za vlastníkov týchto dobier, hoci nimi v skutočnosti nie sme. Sme iba ich správcami a našou úlohou je spravovať tieto dobré tak, aby sme ich správne zdieľali medzi bratmi. Ak nevystúpime na tento vrch, tak sa nenecháme presvedčiť návrhom, ktorý dáva Ježiš. Ten kto sa nedokáže správne vysporiadať s bohatstvom sveta a zhŕňa ho a spravuje ako jeho majiteľ, ten nikdy neuvidí krásu toho života ktorý žil Ježiš.

Evanjelista hovorí, že keď učeníci videli Ježiša na vrchu tak sa mu klaňali. Znamená to, že rozoznávajú v ňom prítomnosť Boha. Rozoznávajú to, že jeho pozvanie pre človeka je to ktoré prichádza od Boha. Avšak Matúš zachytáva, že niektorí ešte stále pochybovali. Skúsenosť pochybovania - to je niečo čo vnímame všetci. Nejedná sa o pochybnosť či existuje Boh (možno aj

to), ale oveľa častejšia je pochybnosť: „Ak budem nasledovať Krista, nájdem skutočný život? Ne Stratím ho, nebude to len márne plytvanie časom? Nebudem potom plakať, že som mohol mať život v ktorom by som mohol tešiť z vlastného užívania si života?“ Niekedy sa nám zdá, že tieto pochybnosti sú pravdivé a niekedy nie. Hľa, tu je ťažkosť ktorú mali apoštoli a ktorú máme rovnako aj my, keď chceme dať plné príľnutie ku Kristovi. Je to obraz Cirkvi dneška. Ľudia majú strach vystúpiť na vrch; sú ochotní urobiť niečo, možno aj nejakú pobožnosť, ale nevystúpia na vrch aby sa pripodobnili Kristovi v plnosti. Hľa tu je pozvanie, ktoré Ježiš dáva apoštolom. Sú slabí, ale Ježiš im sľubuje, že bude stále po ich boku a počas vykonávania misie ktorú im zveruje:

Ježiš pristúpil k nim a povedal im: „Daná mi je všetka moc na nebi i na zemi. Chodte teda, učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta.“

Verím, že my by sme sa boli schopní nahnevať ak by sme videli u ľudí ktorým dávame toľko dôkazov a od ktorých čakáme istú zodpovednosť stále len pochybnosti a neistotu. Skutočne učenici nie sú schopní rozhodnúť sa a nevedia sa naplno odovzdať Kristovi. Ježiš sa avšak nebojí ich pochybností, približuje sa k nim a chápe ich. Vidí ich rozrušených, pretože sa nenaplnili ich sny, ich očakávania, ich nádeje. Videli, ako boli vyhodené do vzduchu ich kritériá usudzovania, ich stupnice hodnôt. Všetko sa obrátilo: Napr.: tí skutočne veľkí sú tí maličkí; sluhovia sú pánmi atď... Hľa týmto rozrušeným osobám sa Ježiš približuje a hovorí: „Bola mi daná všetka moc na nebi i na zemi.“ O akú moc sa jedná? Nie je to schopnosť vládnuť nad všetkými, alebo robiť to, čo on chce. Nič z toho. Ježiš má iba jednu moc - tú ktorú dostal od Otca – a síce darovať život. Darovať radosť, urobiť ľudí šťastnými. Táto moc bude to, čo odovzdá svojim apoštolom – jediná moc ktorú im bude odovzdávať. Ježiš dostal tohto Ducha od Otca, ktorého musí odovzdať svojim učeníkom. Dostal túto moc práve preto, že sa vzdal všetkej tej moci, ktorú predstavuje tento svet tj. moci, ktorú mu satan prezentoval počas pokúšania na púšti a Ježiš to odmietol. Ježiš iba jeden krát hovorí o moci ktorú dáva učeníkom – a to keď im dal moc vyháňať nečistých duchov a uzdravovať každú chorobu tj. to, čo je znamením smrti, musí byť premožené. Teraz túto úlohu zveril učeníkom pričom to priblížil štyrmi slovesami.

Prvé sloveso: „Chodte“ – pohnite sa. Nemôžete očakávať, že ľudia prídu za vami, ale ste to vy, keď si uvedomíte to bohatstvo, ktoré Vám bolo zverené, tak si ho nebudete môcť nechať pre seba. Musíte ísť do sveta, pohnúť sa, aby ste ho zanesli ostatným. Pripomeňme si, že Izraeliti neboli misionármi. Čakali, že to budú iné národy, ktoré prídu do Jeruzalema a donesú svoje bohatstvá. Tu Ježiš očakáva opačný pohyb. Nie sú to iné národy, ktoré majú prísť, ale ste to vy ktorí máte ísť a doniesť tento dar pre celý svet.

Druhé sloveso: „Urobte“ učeníkmi všetkých ľudí. Učeník je ten kto žije vedľa svojho majstra. Musí si osvojiť jeho zmýšľanie, súdy, jeho spôsob života. Preto Ježiš, keď si vyvolil učeníkov ako hovorí evanjelista Marek – vyvolil si ich dvanástich, aby boli s ním a potom ich poslal kázať. Ale prvý dôvod, pre ktorý povoláva učeníkov je ten, aby boli s ním. Aby sa naučili byť po jeho boku a stotožnili sa s jeho hodnotami a jeho životom. Ježiš totiž nie je doktrína, ale konkrétna osoba ktorá sa musí počúvať ako hovorí, je to osoba, ktorá sa musí milovať. Cieľom je byť nasledovníkmi jeho osoby. Títo učenici sú poslaní do všetkých národov. Izrael bol nazvaný Svetlom sveta. Teda už v Starom zákone si Izrael musel byť vedomý tohto poslania a že je v službe iným národom. Nemal dominovať iným národom. Nebol privilegovaný na to, aby ho všetci obdivovali a boli mu boli všetky ostatné národy podriadené. Nie! Izrael bol povolaný byť služobníkom života iným národom. Aj Abrahám je pozhnaním pre všetky národy. Hľa učenici musia urobiť učeníkmi všetkých ľudí.

Tretie sloveso: „Krstite“. Majú teda zjaviť všetkým osobám život Boha, teda snažiť sa, aby všetci ľudia prijali lásku, Ducha ktorého Kristus priniesol na tento svet.

Štvrté sloveso: „Naučte“ zachovávať všetko, čo som Vám prikázal. Ježiš prikázal iba jedinú vec: milovať. Neposlal učiť doktrínu, ale nový život. Budú ho učiť tak, ako to urobil Ježiš – predstavujúc seba samého s novým vteleným životom. To isté majú urobiť učenici vo svete.

Evanjelium sa zakončí slovami: **„Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“**. „Boh s nami“ tj. meno Emanuel je nám známe. Božstvá iných národov boli božstvami, ktoré sa nachádzali na istých miestach a ich uctievači ich museli hľadať a obetovať im dary aby si získali ich priazeň. Boh Izraela nie je taký, ako sú tieto pohanské božstvá. Boh Izraela je ten, ktorý sprevádza svoj ľud. „Ja budem s vami“ – opakoval to mnoho krát v Písme...

Keď volal Mojžiša a on sa necítil hoden tejto úlohy, tak Pán ho povzbudzuje: *„Ja budem s Tebou.“* Jozue ktorý mal viesť Izrael do prisľúbenej krajiny, tak má strach, pretože úloha ktorá mu je zverená prevyšuje jeho sily ale Boh ho povzbudzuje: *„Ja budem s Tebou“*. Jeremiáš – je mladý, má strach byť prorokom a Boh mu hovorí: *„Ja budem s Tebou“*. Boh Izraela je Bohom, ktorý je s človekom. A tu Ježiš opakuje ten istý prísľub: *„Nebojte sa: Ja som s vami.“* Navyše titul Boha ktorý „Je s nami“ je skutočným menom, ktoré si Boh dal. Keď sa totiž zjavil Mojžišovi v horiacom kretu a vyslovil svoje vlastné meno povedal: „Eje ašer eje“ – čo v preklade neznamená „Som ktorý som“ ale „Ja som“ – som stále po tvojom boku. To je meno Boha Izraela – ten ktorý je stále po boku. Toto meno sa vyskytuje v Starom Zákone viac ako 6000 krát. Je to meno, ktoré si dal Boh. Ak chceš vedieť, ako sa volám a chceš na mňa zavolať, tak: *„ja som ten kto je stále po Tvojom boku“*. To je moje meno.

Vieme čo sa stalo na púšti, keď ľud putoval do zaslúbenej krajiny, Boh bol stále pri svojom ľude. Mal svoj stan kde bola archa zmluvy a táto archa mala žrde, aby mohla byť prenášaná čo bol znak prítomnosti Boha, ktorý sprevádzal svoj ľud. Je zaujímavé, že keď ľud opustil svojho Boha a upadol do modloslužby, Boh ho neopúšťa, ale stan bol umiestnený mimo ostatné stany, preto aby všetci pochopili, že je to urážka, ale zostal medzi svojím ľuďom. Počas babylonského zajatia keď sa stala jedna smutná udalosť, ktorá na stáročia poznačila spiritualitu izraelského národa. Náboženský vodcovia pomaly zabúdali ohlasovať tento pravdivý obraz Boha, ktorý je láska a ktorý je blízko, ktorý je stále blízko svojho ľudu. Nahradili ho obrazom zákonodarcu, ktorý je náročný, prísny – vzdialený od svojho ľudu a ľud vychováva a trestá. Hovorili, že Boh býva až za siedmou nebeskou sférou, pričom prejsť z jednej sféry do druhej trvá človeku 500 rokov chôdze. Nám teda bude trvať minimálne 3.500 rokov, aby sme prišli k nemu – jednoducho Boh bol príliš vzdialený .. Prísť k nemu nebolo to možné. Práve v dôsledku hrôzy babylonského zajatia sa prestalo vyslovovať meno Pána – tj. vyslovovať posvätný tetragram tj. tie štyri písmená, ktoré ani my z rešpektu voči Izraelskému národu v hebrejčine nevyslovujeme, aj keď Boh dal Mojžišovi toto meno práve preto, aby bolo vyslovované. Ale Izrael tento tetragram ktorý znamená „Ja som“ dodnes číta ako „Adonai – tj. Pán“. Nevyslovovanie tohto mena je znamením tej vzdialenosti, ktorá sa vytvorila medzi Bohom a jeho ľuďom.

Hľa, keď Boh prišiel na tento svet a stal sa jedným z nás, jeho meno, hovorí nám evanjelista sv. Matúš je Emanuel. Ježiš uskutočnil proroctvo Izaiáša, ktorý prvý hovoril o „Bohu s nami“ Ježiš je naozaj vtelenie Boha, ktorý nemôže byť ďalekom od človeka. Toto „s nami“ – Ježiš je prítomný medzi nami svojím slovom, svojím evanjeliom a je prítomný medzi nami v eucharistickom chlebe, ktorý nám sprítomňuje celú jeho históriu darovanú ako pokrm pre život človeka. My sa musíme naučiť vidieť túto tvár Boha ktorý je láska a ktorú Ježiš zjavil svetu.

Zdroj: Fernando Armellini Santissima Trinità anno B

https://www.youtube.com/watch?v=qukz_8nsTG8&t=2s

Preklad: ThLic. Marek Iskra Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>